

Adoptovaná Martinka nám DÁVÁ ZABRAT

„Nač plodit další dítě, když jich je spousta bez rodičů?“ shodli jsme se s mužem a rozhodli se, že přijmeme dítě z dětského domova. Přáli jsme si takové, které je jinak těžce umístitelné do náhradní rodiny.

Nikdo nemohl pochopit, proč jsme takhle riskovali. My jsme si však byli jistí. Chtěli jsme dát lásku někomu, kdo na její získání v podstatě už neměl šanci. „Klidně si pořídíme fialové dítě s puntíky.“ odzbrojoval všechny manžele. Podali jsme tedy žádost o adopci a po osmi měsících jsme si odváželi domů Martinku. Snědé děvčátko, které nám připomínalo čokoládu.

Malé vyplašené zvířátko

Přestože jsme už něco o ústavní deprivaci věděli, první setkání s Martinkou v kojeneckém ústavu nás šokovalo. Ani ne tříletá holčička působila jako malé vyplašené zvířátko a nereagovala na žádný pokyn. Navzájem jsme na sebe koukali a nevěděli, co dělat. Nejhorší období ale bylo, když jsme si dcerku přivedli natrvalo domů. Martinka trpěla

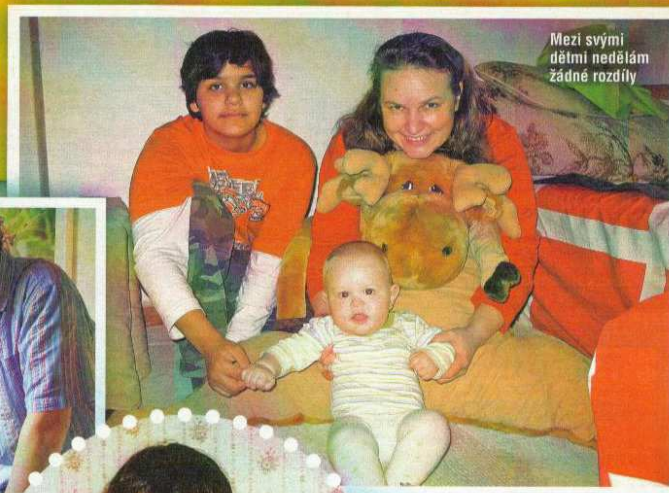
různými děsy. Vadilo jí šustící listí, výtah, tekoucí voda, klouzačka na hřišti. Bála se i psa. Jak ho viděla, vylezla mi za krk, ani nedýchala. V tu dobu jsem ještě pracovala a o dcerku pečoval přes den muž. Chlapi nejsou ve výchově tak úzkostní a spousta věcí neřeší. To Martince nespíš hodně pomohlo a za pár měsíců už s naším psem řádila. Potíže ale nebyly jenom s Martinkou. Spousta lidí z našeho městečka nás totiž z ničeho nic přestala zdravít, ale je fakt, že jiní zase naopak zdravít začali.

Oni už jsou takoví

I když jsme si dceru adoptovali jako naprosto zdravou, první vážné problémy nastaly už ve školce. „Martina je nevladatelná a agresivní. „Oni“ už jsou takoví,“ narážely vychovatelky na její romský původ. Chovala se prostě jinak. Když si chtěla hrát

Muzikoterapie Martince pomáhá v duševní rovnováze

Mezi svými dětmi nedělám žádné rozdíly

Třetí narozeniny oslavila Martinka už ve své rodině

s nějakým dítětem, přišla a strčila do něj, když si chtěla půjčit hračku, bez ptaní si ji vzala. Napomínání ani vysvětlování nepomáhaly. Psychologové nám stále tvrdili, že jde jen o ústavní deprivaci a časem to odezní. Tehdy jsme našli křesťanskou školku Studánka, kde paní učitelky udělaly maximum pro to, aby Martinka mohla nastoupit do běžné základní školy. Tam ale nastaly další problémy. „Vaše dítě je nejhorší na celé škole. Vymyká se všemu, co jsme kdy zažili,“ stěžovali si učitelé. Byla jsem psychicky na dně. Nakonec jsme to zabalili a Martinku přihlásili do speciální školy, kde se přeče jen zklidnila. Když bylo dcerce asi devět let, psychologové konečně stanovili diagnózu – mentální retardace s poruchou komunikace. Děti s tímto postižením potřebují informace naservírované

Děti s tímto postižením potřebují informace naservírované na stříbrném podnose.

na stříbrném podnose. Od oblékání až po učení. Hodně záleží, jak se jim rodiče věnují. Naším andělem strážným se pak stala paní psycholožka Krejčířová, která nám dala užitečné rady, jak s takhle nemocným dítětem zacházet.

Prežijeme pubertu?

Dneska už je dvanáctiletá Martinka ve „světlych“ chvílích schopná sama se obléct, zvládá hygienu, občas něco i uvaří nebo skočí naproti do obchodu. Pořád na ni ale musíme dohlížet a ve všem jí radit. Její chování bývá hodně nevyzpytatelné. Nedávno si u sebe v pokojíčku skrčila sircami v papírové krabici. Zkoušela prý, jak se dělá oheň. Někdy prostě uvažuje jako batole. Ve škole jsme měli obrovské štěstí, jelikož má od třetí třídy úžasnou třídní učitelku, která dětem opravdu rozumí a záleží jí na nich. Martinka od té doby

tréba zamiluje. Toho okamžiku se upřímně děším. Uvidíme, k jaké budoucnosti přinese, mám takovou představu, že by mohla jednou pracovat ve Vesmírně. V kavárně, kde obsluhují mentálně postižení lidé.

Bráčku má jako panenku

Nedávno u nás nastala v rodině velká změna. Dlouho jsme se rozhodovali, zda si můžeme k Martince pořídít vlastní miminko, ale nakonec jsme to riskli. Jeník je ještě maličký. Dcera ho zbožňuje, jen ho považuje spíše za panenku. Takže musím dávat velký pozor, aby mu nechtěně neublížila. Jsem moc ráda, že jednou bude Martinka mít na světě dalšího blízkého člověka, protože my tady s mužem nebudeme věčně.

Podle vyprávění Barbory Jungerové sepsala Šárka Jansová

Bráčku má Martinka moc ráda

info

Co je to Vesmírna?

Jedná se o kavárnu s pracovní-tréninkovým programem pro lidi s mentálním postižením, kteří zde pracují jako barmani a číšníci. Dva roky se učí pracovat mezi lidmi, obsluhovat je a mluvit tak, aby jim bylo co nejvíce rozumět. Zvykají si také na pravidelnou pracovní dobu. To vše jim podstatně usnadní najít v budoucnu zaměstnání. Kavárna se nachází v Praze 1, Ve Smečkách 5. Více info na www.vesmirna.cz